

Bruno Jerup (EL):

I december 1994 fremsatte vi fra Enhedslistens side et lovforslag, L 106, der blev behandlet i det her Folketing den 3. februar 1995, et forslag, der skulle lægge skoleelevers og studerendes arbejdsvilkår ind under arbejdsmiljøloven.

Bla. på baggrund af debatten dengang og i forbindelse med lovforslaget lovede arbejdsministeren os et hurtigtarbejdende udvalg, der skulle belyse elever og studerendes arbejdsmiljø. Arbejdsgruppen, der fik medlemmer fra Arbejdstilsynet og diverse ministerier og repræsentanter for kommunerne og amterne, men som ikke havde plads til repræsentanter for elever og studerende, fremlagde deres rapport så sent som den 20. marts 1996, altså efter mere end 1 år.

Rapportens konklusion var, at den nuværende lovgivning tager højde for de risikofaktorer, som elever og studerende udsættes for i forbindelse med deres uddannelse. En interessant betragtning på baggrund af det sidste års skandaler i forbindelse med svampebefængte institutioner m.m., ulykkesstatistikken for skoleelever osv. Udvalget fandt ikke, at der er grundlag for, at elever og studerende i større omfang omfattes af arbejdsmiljøloven. I stedet foreslog det en række udredningsarbejder, justeringer og henstillinger inden for de nuværende rammer.

Rapportens konklusion var skuffende, men ikke overraskende. Mens de direkte brugere var holdt uden for udvalgsarbejdet, gjaldt det samme ikke kommunerne og amterne, som ejer uddannelsesinstitutionerne, og som skal betale regningen for årtiers forsømmelser, når det gælder manglende indkøb af ergonomisk rigtige møbler, ineffektiv rengøring, manglende bygningsvedligeholdelse osv. Rapportens konklusioner var langt hen ad vejen rent bestillingsarbejde – så meget desto mere som konklusionerne ikke havde rimelig rod i rapportens øvrige tekst.

Enhedslisten støtter naturligvis det her fremsatte beslutningsforslag. Der er tale om et gammelt og velargumenteret krav fra skoleelevers og studerendes side. De ønsker bedre arbejdsmiljø. Hvis det blev vedtaget, ville det dog være et skridt på vejen. Vi håber, at regeringen vil arbejde hurtigt med at få det foreliggende forslag og de ideer der ligger i det, ind, og vi håber, at regeringen trods alt tænker lidt videre end det, der lå i ministerens tale, og det, der lå i den socialdemokratiske ordførers tale.

Vi kunne godt tænke os, at den tidsramme, som ligger i beslutningsforslaget, måske ikke blev forstået helt så rigoristisk, for hvis det er sådan, at man først i næste samling, det vil sige måske i foråret 1998, kommer med et lovforslag, der ændrer på det her, så vil det jo først træde i kraft januar 1999, om godt 2 år. Så langsom behøver regeringen ikke at være, hvis det står til Enhedslisten.

Vi ville da gerne have, at man kunne arbejde hurtigere end det såkaldt hurtigtarbejdende udvalg, som blev nedsat sidste forår. Men på nuværende tidspunkt tyder ikke noget på, at regeringen er særlig åben over for at lave væsentlige ændringer her.

På samme måde har der været gentagne eksempler på krav fra forældre til børn i daginstitutioner vedrørende de miljømæssige problemer dér. Den del af problemstillingen tager dette forslag ikke højde for, men det gør det næste forslag, B 18, som er fremsat af Enhedslisten.

Mange børn og unge pådrager sig helbredsmæssige problemer i løbet af deres tid i uddannelsessystemet og først og fremmest rygproblemer som følge af dårlige skolemøbler og allergi eller astma på grund af dårligt indeklima. Desuden sker der mange større og mindre ulykker, som bla. er beskrevet i forslagens bemærkninger. Og elever og studerende har ikke mulighed for at kontakte Arbejdstilsynet, selv om der er åbenlyse arbejdsmiljøproblemer i forbindelse med overfyldte lokaler, manglende ventilation og uhensigtsmæssige skolemøbler. I stedet er de henvist til selv at finde rundt i junglen af bestemmelser og kan i sidste ende blot henvende sig til embedslægen, der kan henstille og vejlede skolen og institutionerne, men som ikke har mulighed for at pålægge skoleejerne forbedringer af forholdene.

Al erfaring viser, at kommuner og amter af økonomiske grunde ofte er meget lunkne over for henstillinger fra embedslægeinstitutionen. Den har ikke samme muligheder som Arbejdstilsynet for at komme med pålæg. Så derfor ser vi det her, som det tidligere er nævnt, som et muligt demokratisk redskab, der kan inddrage børn og unge, så de får mulighed for at tage vare på deres eget arbejdsmiljø, det miljø, som de har i dagligdagen. Vi synes, det ville være en fornuftig måde at gøre det på. Det kan både ses som en opdragende funktion i forhold til deltagelse i demokratiet og – og det synes jeg er meget vigtigt – som et konkret demokratisk redskab til at forbedre deres egen situation.